

Els jocs de la fam

written by Óscar Ladera Navidad | 11 de novembre de 2020

Com tots ja sabem, el nostre país passa per una situació molt crítica, situació que pateixen especialment les persones més vulnerables: treballadors, autònoms i petits empresaris.

Fruit de les restriccions, moltes empreses han hagut de tancar per manca de liquiditat per pagar salaris, proveïdors i altres despeses importants, tot generant un cicle immens de pobresa i necessitat.

Si bé no han estat pocs els ajuts esmentats als mitjans de comunicació, la realitat és que aquestes engrunes caritatives no han arribat en suficient quantitat per als autònoms més necessitats. L'exemple paradigmàtic han estat les mesures que s'han previst al Decret Llei 39/2020 de la Generalitat de Catalunya, que promet un ajut de 2.000 euros per a cada autònom amb necessitats i que ho pugui acreditar amb un determinat llindar de rendiments durant l'exercici 2019 i els tres trimestres comptables darrers (des del 1r de gener de 2020 al 30 de setembre de 2020).

Les esmentades ajudes només poden ser accessibles a qui més sort tingui, independentment de la seva necessitat, donat que l'article 6 de l'esmentada norma parametriza la dotació pressupostària a 20 milions d'euros, i que segons l'article 7 del Decret Llei, es resoldran per estricte criteri cronològic. A tot això, és procedent afegir que el web de la Generalitat anunciava el començament el dia 9 de novembre de 2020, qüestió radicalment falsa, i és que aquest mateix dia, vam estar cinc professionals del despatx intentant accedir-hi sense èxit (des de dos quarts de nou del matí fins a les set de la tarda, repetidament, sense un sol accés amb èxit).

La desencertada mesura confronta els interessos dels petits autònoms i empresaris que necessiten ara més que mai aquesta

dotació per qüestions tan bàsiques com omplir una nevera o pagar un lloguer, ja que s'ha establert una preferència per ordre d'arribada, com quan l'amo llença les molles de pa a terra i els esclaus es barallen entre ells per tal d'omplir-se la panxa. Voldria dir que han fet d'un ajut necessari una competència pel més ràpid, però ni tan sols això: el procediment administratiu telemàtic de l'administració catalana ni tan sols funciona.

El treballador autònom a la nostra economia és un engranatge clau de distribució de riquesa (paga proveïdors, atén clients, suporta sous, ha de competir contra grans companyies...), en conclusió: mou l'economia, i com a mobilitzador de l'economia, distribueix la riquesa a petita escala.

És per això que seria procedent que el govern autonòmic (i autonomista) donés explicacions per aquest maltractament psicològic patit per aquest sector de la societat durant aquests dies.